

مركز دعوة الفيتناميين
Trung tâm giao lưu văn hóa

Chúng Ta Có Lý Do Chính
Đáng Để Tin Không?

Chúng Ta Có Lý Do Chính Đáng Để Tin Không?

Tại sao vũ trụ lại tồn tại như hiện nay?

Một trong những câu hỏi quan trọng nhất mà hầu hết các nhà tư tưởng, triết gia và những người như bạn và tôi từng đặt ra là: “Tại sao vũ trụ lại tồn tại? Và tại sao nó lại có hình dạng như hiện nay?”

Trước câu hỏi này, có người nói rằng vũ trụ là không có nguyên nhân, nghĩa là nó tồn tại vĩnh cửu, không có khởi đầu và không có kết thúc. Nếu điều này đúng, thì phải có một lịch sử vô hạn của các sự kiện trong quá khứ. Tuy nhiên, vô hạn trong thế giới thực là không thể, vì nó ngụ ý một đại lượng không giới hạn.

Hãy xem xét ví dụ sau: nếu trong một căn phòng có vô số cuốn sách và ta lấy đi hai quyển, thì còn lại bao nhiêu?

Câu trả lời có thể là “vô hạn” hoặc đối với những người suy nghĩ logic, “vô hạn trừ hai.” Nhưng trong mọi trường hợp, các câu trả lời này không hợp lý, vì dù lấy đi hai quyển từ vô hạn, vẫn còn vô hạn!

Do đó, chúng ta không thể đếm số cuốn sách còn lại trong phòng. Điều này cho thấy rằng khái niệm vô hạn dẫn đến mâu thuẫn và đơn giản là không tồn tại trong thế giới thực

(mặc dù tồn tại trong toán học, nhưng dựa trên một số tiên đề và quy ước).

Do đó, theo logic, vũ trụ phải có lịch sử hữu hạn của các sự kiện trong quá khứ, điều này chỉ ra rằng nó phải bắt đầu tồn tại tại một thời điểm nhất định.

Điều trên có thể nghe có vẻ triết lý, nhưng nó cũng được chứng minh bằng bằng chứng của khoa học hiện đại. Ví dụ, Stephen Hawking trong bài giảng The Beginning of Time nói:

“Kết luận của bài giảng này là vũ trụ không tồn tại mãi mãi. Thay vào đó, vũ trụ - và chính thời gian - đã có một khởi đầu trong Vụ Nổ Lớn (Big Bang), khoảng 15 tỷ năm trước.”

Theo các nhà vũ trụ học hiện đại, vũ trụ bắt đầu từ thời điểm bằng không với sự kiện thường gọi là “Big Bang”.

Lý thuyết cho rằng vũ trụ bắt đầu như một “đơn điểm kỳ dị” (singularity), một thực thể cực nóng và cực đặc, sau đó giãn nở và nguội dần, từ một trạng thái vô cùng nhỏ và nóng đến kích thước và nhiệt độ hiện tại của vũ trụ chúng ta.

Điều thú vị là không có lời giải thích khoa học nào về điều gì xảy ra trước thời điểm bằng không.

Thêm vào đó, lý thuyết Big Bang chỉ có thể suy đoán những gì xảy ra 1×10^{-34} giây sau Big Bang, chứ không thể nói gì về thời điểm trước đó. Điều xảy ra trước thời điểm này hoàn toàn chưa được biết đến.

Trong bối cảnh trên, có thể kết luận rằng, nhìn chung các nhà vật lý đồng ý rằng kết quả của Big Bang đã tạo ra thời gian và không gian vật lý, cũng như năng lượng và vật chất.

Do đó, từ tất cả những điều trên, có thể rút ra hai tiền đề:

Mọi thứ bắt đầu tồn tại đều có nguyên nhân

Vũ trụ bắt đầu tồn tại

Do đó, vũ trụ phải có một nguyên nhân

Làm thế nào để đi đến kết luận này?

Nếu tất cả mọi thứ mà chúng ta biết và thấy bắt đầu tồn tại đều có nguyên nhân, ví dụ như tiếng ồn trong phòng hoặc các kim tự tháp ở Giza, thì vũ trụ—cũng bắt đầu tồn tại—cũng phải có một nguyên nhân.

Tuy nhiên, điều này không cho chúng ta biết nguyên nhân là gì. Nhưng nếu chúng ta suy ngẫm sâu về bản chất của nguyên nhân—còn gọi là phân tích khái niệm—chúng ta có thể kết luận rằng nguyên nhân đó phải vô cùng quyền năng vì nó tạo ra toàn bộ vũ trụ, và nó phải là:

Nguyên nhân của Vũ trụ = Thượng Đế?

Cuộc thảo luận cho đến nay đã cung cấp lý do vững chắc để tin rằng vũ trụ phải có nguyên nhân.

Tuy nhiên, điều này không cho chúng ta biết nguyên nhân là gì. Nhưng nếu chúng ta suy ngẫm sâu về bản chất của nguyên nhân—còn gọi là phân tích khái niệm—chúng ta có thể kết luận rằng nguyên nhân đó phải vô cùng quyền năng vì nó tạo ra toàn bộ vũ trụ, và nó phải là:

Một nguyên nhân duy nhất (One)

Nguyên nhân của vũ trụ phải là một nguyên nhân duy nhất vì nhiều lý do.

Một lập luận thuyết phục để chứng minh điều này là sử dụng nguyên tắc lý tính gọi là lưỡi dao của Occam (Occam's Razor). Nguyên tắc này thường được tóm tắt bằng câu:

“Giải thích đơn giản nhất là giải thích tốt nhất.”

Về mặt triết học, nguyên tắc này khuyên chúng ta không nên thêm quá nhiều thực thể không cần thiết.

Trong trường hợp nguyên nhân của vũ trụ, chúng ta không có bằng chứng để cho rằng có nhiều nguyên nhân. Nếu có, nó sẽ tạo ra nhiều câu hỏi hơn là câu trả lời.

Vô nhân & Vĩnh cửu (Uncaused & Eternal)

Nguyên nhân này cũng phải là vô nhân do sự phi lý của chuỗi nguyên nhân vô hạn.

Ví dụ, nếu nguyên nhân của vũ trụ có nguyên nhân, và nguyên nhân đó lại có nguyên nhân nữa, cứ tiếp tục vô tận, thì sẽ không có vũ trụ để nói đến ngay từ đầu.

Hãy tưởng tượng một nhà giao dịch chứng khoán trên sàn giao dịch, nếu anh ta không thể mua hoặc bán cổ phiếu hoặc trái phiếu của mình mà không hỏi ý kiến một nhà đầu tư, và nhà đầu tư đó cũng phải hỏi người khác, và cứ thế tiếp tục vô hạn—liệu nhà giao dịch đó có bao giờ mua hay bán cổ phiếu? Không.

Tương tự, đối với vũ trụ, chúng ta phải chấp nhận một nguyên nhân không có nguyên nhân vì nhu cầu lý trí này.

Tuy nhiên, một số nhà triết học và khoa học đặt câu hỏi:

“Tại sao nguyên nhân không phải là chính vũ trụ?”

Vấn đề với ý tưởng này là nó ngụ ý vũ trụ tự tạo ra chính nó, điều này phi lý vì làm sao một thứ có thể tồn tại và không tồn tại cùng một lúc?

Cuối cùng, không hợp lý khi nói mọi thứ bắt đầu tồn tại lại tự tạo ra chính nó.

Phi vật chất (Immaterial)

Nguyên nhân ấy phải là phi vật chất vì nó tạo ra tất cả mọi thứ. Nếu bạn lấy bất kỳ trạng thái tồn tại vật chất nào, bạn sẽ thấy rằng trạng thái đó dựa vào một trạng thái vật chất khác. Và trạng thái đó lại dựa vào một trạng thái khác, và cứ thế. Nhưng bạn không thể quay trở lại vô hạn các trạng thái vật chất. Phải có một khởi đầu cho tất cả các trạng thái vật chất. Do đó, kết luận hợp lý là nguồn gốc của mọi tạo vật phải là một trạng thái phi vật chất.

Khi suy nghĩ về bản chất của nguyên nhân vũ trụ, chúng ta nhận ra rằng nó có tất cả các đặc tính cơ bản của Thượng Đế đơn nhất truyền thống: duy nhất, vĩnh cửu, và phi vật chất. Nhưng tại sao chúng ta bắt đầu tin rằng một tôn giáo cụ thể là đúng?

Điều này dẫn chúng ta đến thảo luận về Kinh Qur'an, kinh sách thiêng liêng của người Hồi giáo.

Qur'an

Qur'an không phải là một cuốn sách bình thường.

Nhiều người nghiên cứu nó mô tả rằng Qur'an là một văn bản đầy uy lực, nhưng cách nó tác động lên người đọc không mang tính tiêu cực.

Nó muốn tác động đến tâm trí và cảm xúc của bạn thông qua những câu hỏi sâu sắc, như:

“Các người đi về đâu? Đây là thông điệp dành cho mọi người; cho những ai muốn đi trên con đường thẳng.” 【1】

và

“Họ chẳng từng suy nghĩ về chính bản thân họ sao?” 【2】

Qur'an thách thức nhân loại về tính thần thánh của nó, khi mạnh mẽ tuyên bố:

“Nếu các người nghi ngờ về sự mặc khải mà Ta đã ban cho tôi tớ của Ta, thì hãy tạo ra một chương duy nhất giống như nó - kêu gọi bất kỳ ai ngoài Thượng Đế để hỗ trợ - nếu các người thực sự nghĩ rằng có thể.

Nếu không thể - và các người sẽ không bao giờ - hãy cảnh

giác với ngọn lửa đã chuẩn bị cho kẻ vô tín, nhiên liệu của nó là con người và đá.” 【3】

Thách thức này đề cập đến những điều kỳ diệu khác nhau trong Qur'an, ngay cả trong chương nhỏ nhất, cung cấp lý do vững chắc để tin rằng nó đến từ Thượng Đế.

Một số lý do này mang tính lịch sử và khoa học.

Lịch sử (Historical)

Có nhiều tuyên bố lịch sử trong Qur'an chứng minh lý do mạnh mẽ rằng nó đến từ Thượng Đế.

Một ví dụ, Qur'an là văn bản tôn giáo duy nhất sử dụng các danh xưng khác nhau cho các vua Ai Cập theo từng thời kỳ.

Chẳng hạn, vào thời Thiên sứ Yusuf (Joseph), vua Ai Cập được gọi là “Vua” (Al-Malik)

Bởi vì trong thời kỳ Vương quốc Trung Ai Cập, các gia tộc Hyksos châu Á cai trị Ai Cập và họ không sử dụng danh xưng Pharaoh, như Qur'an đề cập:

“Vua nói: ‘Mang hắc đến ngay cho ta!’” 【4】

Ngược lại, vua Ai Cập thời Thiên sứ Musa (Moses) được gọi là Pharaoh (Fira'awn trong tiếng Ả Rập)

Danh xưng này bắt đầu sử dụng vào thế kỷ 14 TCN, thời trị vì của Amenhotep IV.

Encyclopaedia Britannica xác nhận rằng từ Pharaoh là một danh xưng tôn kính được dùng từ Vương quốc Mới (bắt đầu với triều đại 18, 1539-1292 TCN) đến triều đại thứ 22 (945-730 TCN).

Do đó, Qur'an chính xác về mặt lịch sử, vì Thiên sứ Yusuf sống ít nhất 200 năm trước đó, và từ "Vua" được sử dụng cho các vua Hyksos mới đúng chứ không phải Pharaoh.

Làm sao Thiên sứ Muhammad biết chi tiết lịch sử như vậy? Đặc biệt khi các văn bản tôn giáo khác như Kinh Thánh đều dùng

"Pharaoh" cho mọi thời kỳ?

Hơn nữa, vào thời điểm mặc khải, con người không hề biết đến thông tin này và chữ tượng hình là ngôn ngữ đã chết.

Điều này nói gì về tác giả thực sự của Qur'an?

Không có lời giải thích tự nhiên nào.

Khoa học (Scientific)

Qur'an luôn nhắc đến thiên nhiên như dấu hiệu của sự tồn tại, quyền năng và uy nghiêm của Thượng Đế.

Mỗi khi nhắc đến, chúng được mô tả chính xác và cung cấp thông tin không thể biết vào thời Thiên sứ Muhammad.

Một trong những dấu hiệu này là cấu trúc và chức năng của núi Qur'an nói rằng núi giống như "cọc" và được chôn trong đất để ổn định trái đất, khái niệm này trong địa chất gọi là isostasy.

Qur'an nói:

"Ta đã đặt những ngọn núi vững chắc trên trái đất, để nó không chuyển động dưới chúng..." 【5】

và

"Ta không làm cho trái đất trở thành giường ngủ và núi là cọc của nó sao?" 【6】

Cách diễn đạt uyển chuyển của Qur'an về các sự thật này được xác nhận bởi khoa học hiện đại, chỉ được hiểu vào cuối thế kỷ 20.

Trong sách Earth của Dr. Frank Press, cựu chủ tịch Học viện Khoa học Quốc gia Hoa Kỳ, nói rằng núi giống như cọc, chôn sâu dưới bề mặt Trái đất 【7】 .

Trước đây, người ta nghĩ núi chỉ là nhô lên bề mặt Trái đất. Nhưng sau đó, các nhà khoa học nhận ra “rễ núi” kéo dài sâu dưới đất đến 10-15 lần chiều cao núi.

Với cấu trúc này, núi đóng vai trò giống như cái đinh hoặc cọc giữ lều, điều đã được khám phá bởi nghiên cứu địa chất và địa chấn hiện đại, gọi là isostasy 【8】.

Làm sao giải thích điều này khi đây là khoa học gần đây, không ai biết vào thời mặc khải? Điều này nói gì về tác giả của Qur'an? Một lần nữa, không có giải thích tự nhiên.

Cuộc sống vô nghĩa nếu không có Thượng Đế?

Nhà văn Loren Eiseley nói rằng con người là “đứa trẻ mồ côi của vũ trụ.”

Điều này rất sâu sắc, vì con người là sinh vật duy nhất trong vũ trụ đặt câu hỏi: tại sao?

Các loài khác được dẫn dắt bởi bản năng, nhưng con người học cách đặt câu hỏi.

Nếu nhiều câu hỏi loại bỏ Thượng Đế, kết luận rất đơn giản: chúng ta là sản phẩm tình cờ của thiên nhiên, kết quả của vật chất + thời gian + ngẫu nhiên.

Sự tồn tại của bạn không có lý do, và tất cả những gì chúng ta đối mặt là cái chết.

Con người hiện đại nghĩ rằng khi loại bỏ Thượng Đế, họ tự do. Nhưng họ nhận ra rằng khi giết Thượng Đế, họ cũng giết chính mình.

Nếu không có Thượng Đế, con người và vũ trụ sẽ bị diệt vong. Như những tù nhân bị kết án tử hình, chúng ta chờ đợi cái chết không thể tránh khỏi.

Điều này có nghĩa là cuộc sống tự nó vô nghĩa, không có giá trị hoặc mục đích thực sự nào.

Theo thế giới quan vô thần, cuộc sống không mục đích, hoặc tệ nhất chỉ là để di truyền DNA.

Một số người nói rằng chúng ta có thể tạo mục đích cho bản thân, nhưng đó là tự ảo tưởng: chúng ta gán mục đích cho hành động, nhưng tước đi ý nghĩa trong chính cuộc sống của mình.

Nếu kết thúc giống nhau là biến mất khỏi tồn tại, thì cuộc sống có ý nghĩa gì?

Và nếu vũ trụ chưa từng tồn tại, liệu có khác biệt gì không?

Các nhà hiện sinh như Jean-Paul Sartre và Albert Camus hiểu thực tế vô nghĩa của cuộc sống nếu không công nhận mục đích tồn tại.

Do đó Sartre nói về “cảm giác buồn nôn của sự tồn tại” và Camus xem cuộc sống là vô nghĩa, cho thấy vũ trụ không có ý nghĩa.

Nhà triết học người Đức Friedrich Nietzsche nói rõ rằng thế giới và lịch sử nhân loại không có mục đích hay trật tự.

Chỉ có sự hỗn loạn vô hướng, một thế giới không định hướng. Không ngạc nhiên khi Arthur Schopenhauer nói rằng ông ước gì thế giới không tồn tại. Tất cả những quan điểm này là kết luận phi lý từ thế giới quan vô thần.

Chú thích (Footnotes)

- 【1】 Quran Chương 81 Câu 26-28
- 【2】 Quran Chương 30 Câu 8
- 【3】 Quran Chương 2 Câu 23
- 【4】 Quran Chương 12 Câu 50
- 【5】 Quran Chương 21 Câu 31
- 【6】 Quran Chương 78 Câu 6-7
- 【7】 Frank Press & Raymond Siever, Earth, 3rd ed., 1982
- 【8】 M. J. Selby, Earth's Changing Surface, 1985